

Divendres XXIII de durant l'any

Text de l'Evangeli (Lc 6,39-42): En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles aquest proverbi: «¿És que un cec pot guiar un altre cec? ¿No cauran tots dos al clot? El deixeble no és més que el mestre; però tot deixeble, un cop instruït, serà com el seu mestre. Com és que veus la brossa a l'ull del teu germà i no t'adones de la biga que hi ha en el teu? Com li pots dir: ‘Germà, deixa'm que et tregui la brossa de l'ull’, si tu no veus la biga del teu? Hipòcrita, treu primer la biga del teu ull i llavors hi veuràs prou clar per a treure la brossa de l'ull del teu germà».

«Tot deixeble, un cop instruït, serà com el seu mestre»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui, les paraules de l'Evangeli ens fan reflexionar sobre la importància de l'exemple i de procurar per als altres una vida exemplar. Certament, la dita popular diu que «“Fra exemple” és el millor predicador», o una altra que afirma que «més val una imatge que mil paraules». No oblidem que, en el cristianisme, tots —sense excepció!— som guies, ja que el Baptisme ens confereix una participació en el sacerdoci (mediació salvadora) del Crist: en efecte, tots els batejats hem rebut el sacerdoci baptismal. I tot sacerdoci, a més de les missions de santificar i d'ensenyar els altres, incorpora també el munus —la funció— de regir o dirigir.

Sí, tots —vulguem o no— amb el nostre capteniment tenim l'oportunitat d'esdevenir un model estimulante per aquells qui ens envolten. Pensem, per exemple, en l'ascendència que uns pares tenen sobre els seus fills, els professors sobre els alumnes, les autoritats sobre els ciutadans, etc. El cristià, nogensmenys, n'ha de tenir una consciència particularment viva d'això. Però..., «¿un cec pot guiar un altre cec?» (Lc 6,39).

Per a nosaltres, cristians, és com una crida d'atenció allò que els jueus i les primeres generacions de cristians deien de Jesucrist: «Tot ho ha fet bé» (Mc 7,37); «El Senyor començà a fer i ensenyar» (Ac 1,1).

Hem de procurar traduir en obres allò que creiem i professem de paraula. En una ocasió, el Papa Benet XVIè, quan encara era el Cardenal Ratzinger, afirmava que «el perill més amenaçador són els cristianismes adaptats», és a dir, el cas d'aquelles persones que de paraula es professen catòliques però que, en la pràctica, amb el seu capteniment, no manifesten el “radicalisme” propi de l'Evangelí.

Ésser radicals no equival a fanàtics (ja que la caritat és pacient i tolerant) ni a exagerats (puix en qüestions d'amor no és possible exagerar). Com ha afirmat Sant Joan Pau II, «el Senyor crucificat és un testimoni insuperable d'amor pacient i d'humil mansuetud»: no és un fanàtic ni un exagerat. Però sí que és radical, tant que ens fa dir amb el centurió que assistí a la seva mort: «Veritablement aquest home era just» (Lc 23,47).